

СЕКЦІЯ 5.

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВА ТА КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ

Юрчишин В.М.

*доктор юридичних наук, професор,
завідувач кафедри кримінальної юстиції
Чернівецького юридичного інституту*

Національного університету «Одеська юридична академія»

ПРОБЛЕМИ ОРГАНІЗАЦІЇ І ПРОЦЕСУАЛЬНОГО КЕРІВНИЦТВА ДОСУДОВИМ РОЗСЛІДУВАННЯМ НА ПОЧАТКОВОМУ ЕТАПІ

Правосуддя в Україні здійснюється виключно судами (ст. 124 Конституції України) [1, с. 50]. Однак перш ніж суд може здійснити судовий розгляд щодо вчиненого кримінального правопорушення й прийняти відповідне рішення (вирок чи ухвалу) щодо винуватості чи невинуватості особи у його вчиненні (тобто здійснити правосуддя), необхідна особлива попередня підготовка. Якщо в цивільному процесі така підготовка має відносно нескладний характер і ведеться сторонами і судом, який буде здійснювати судовий розгляд по суті (гл. 3 ЦПК), то в кримінальному судочинстві встановлення обставин, необхідних для вирішення провадження по суті, є інколи досить складним, зокрема, через неочевидний характер багатьох кримінальних правопорушень, протидію з боку окремих суб'єктів тощо. Тому, на відміну від позивача в цивільному процесі, обвинувач не може відразу остаточно сформулювати свої вимоги (обвинувачення) і звернутися з ними до суду. Для цього йому необхідно встановити обставини вчинення кримінального правопорушення, сформувати доказову основу своєї правової позиції, повідомити особу про підозру у

вчиненні кримінального правопорушення, з'ясувати правову позицію захисту та перевірити надані ним докази та ін. Все це вимагає здійснення досудового розслідування спеціальними державними органами, які наділені для цього відповідними повноваженнями.

Досудове розслідування можна розглядати як стадію кримінального провадження і як діяльність.

Поняття досудового розслідування як стадії закріплене в чинному КПК. Так, відповідно до п.5 ч.1 ст.3 КПК досудове розслідування є стадією кримінального провадження, яка починається з моменту внесення відомостей про кримінальне правопорушення до ЄРДР (ч.2 ст.214 КПК) і закінчується закриттям кримінального провадження або зверненням до суду з обвинувальним актом, клопотанням про застосування ПЗМХ або ПЗВХ чи з клопотанням про звільнення особи від кримінальної відповідальності (ч.2 ст. 238 КПК). Як і будь-яка інша стадія кримінального провадження досудове розслідування визначається такими ознаками: а) безпосередніми завданнями; б) колом суб'єктів; в) процесуальною формою (порядком); г) часовими межами; д) підсумковими рішеннями [2].

Досудове розслідування як діяльність – це регламентована кримінальним процесуальним законом діяльність органів досудового розслідування, прокурора, спрямована на швидке, повне і неупереджене встановлення обставин вчиненого кримінального правопорушення, для того, щоб кожний, хто вчинив кримінальне правопорушення, був притягнутий до відповідальності в міру своєї вини, жоден не винуватий не був обвинувачений, жодна особа не була піддана необґрунтованому процесуальному примусу і щоб до кожного учасника кримінального провадження була застосована належна правова процедура, а також діяльність інших учасників кримінального провадження, спрямована на забезпечення виконання зазначених завдань [3, с. 268].

Називаючи розслідувано «досудовим», законодавець тим самим вказує на його співвідношення із судовим розглядом. Досудове розслідування передуює провадженню в суді і покликана забезпечити його успішне проведення. Однак відповідно до КПК (ст.23), за загальним правилом, суд не зв'язаний матеріалами

досудового розслідування не повинен гарантувати своє рішення на доказах, які не були предметом безпосереднього дослідження суду. Крім того, варто зауважити, що стадії досудового розслідування не позбавлена самостійно характеру, оскільки іноді може закінчуватися прийняття остаточного кінцевого рішення у вигляді закриття.

Кримінальний процесуальний закон встановлює обов'язковість проведення досудового розслідування всіх кримінальних проваджень, в тому числі й у провадження у формі приватного обвинувачення.

Структурно досудове розслідування складається з чотирьох етапів: провадження з моменту одержання заяв, повідомлень чи іншої інформації про вчинене або підготовлюване кримінальне правопорушення слідчих (розшукових) та інших процесуальних дій для з'ясування події кримінального правопорушення та участі у ньому конкретної особи; застосування до особи заходів забезпечення кримінального провадження та інших заходів процесуального примусу, проведення процесуальних дій, пов'язаних з повідомленням про підозру; проведення слідчих (розшукових), негласних слідчих (розшукових) та інших процесуальних дій з метою уточнення підозри, збирання й перевірки всіх інших доказів, які підтверджують або спростовують підозру, обтяжують чи пом'якшують покарання; проведення процесуальних дій, пов'язаних із закінченням розслідування, складанням відповідного підсумкового процесуального документа й належним спрямуванням кримінального провадження.

Із-за обмеженого обсягу збірника матеріалів конференції, розглянемо тільки організацію досудового розслідування процесуальним керівником на початковому етапі.

Відповідно до п. 5 ч. 1 ст. 3 КПК України досудове розслідування розпочинається з моменту внесення відомостей про кримінальне правопорушення до ЄРДР і закінчується закриттям кримінального провадження або направленням до суду обвинувального акта, клопотання про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру, клопотання про звільнення особи від кримінальної відповідальності.

Водночас, постає питання щодо тлумачення формулювання ст. 214 КПК України – «інше джерело, з якого виявлені обставини, що можуть свідчити про вчинення кримінального правопорушення», адже воно є оцінним.

У Наказі Офісу Генерального прокурора від 30 червня 2020 р. № 298 «Про затвердження Положення про порядок ведення Єдиного реєстру досудових розслідувань, порядок його формування та ведення» не вказано переліку інших джерел, з яких виявлені обставини, що можуть свідчити про вчинення кримінального правопорушення [4].

Однак щодо такого приводу для початку досудового розслідування як «інші» є певні застереження. Використання слів, що можуть викликати суб'єктивне і неоднозначне трактування підзаконних нормативно-правових актів є недоречним для кримінального процесуального законодавства. Необхідно сформулювати вичерпний перелік приводів для початку досудового розслідування, зокрема тоді, коли це стосується нагляду за додержанням законів під час проведення досудового розслідування у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням.

Крім того, згідно з правилами законодавчої техніки недопустимо використовувати у тексті нормативно-правового акта невизначені словосполучення, які допускають різне тлумачення його змісту [5, 81].

Тож у додатку 7 згаданого Наказу Офісу Генерального прокурора необхідно уточнити, про які саме «інші джерела» йдеться, або усунути такий привід для початку досудового розслідування.

Ще одним випадком прояву угляду прокурора на початку досудового розслідування є визначення групи прокурорів та старшого групи.

Відповідно до ч. 1 ст. 37 КПК України у разі необхідності керівник органу прокуратури може визначити групу прокурорів, які здійснюватимуть повноваження прокурорів у конкретному кримінальному провадженні, а також старшого прокурора такої групи, який керуватиме діями інших прокурорів.

Дослідники мають рацію, що рішення про створення групи прокурорів – це виключне право керівника прокуратури, який

може його реалізувати, керуючись своїм внутрішнім переконанням з урахуванням практичного і професійного досвіду підлеглих працівників. Фактично мова йде про огляд керівника органу прокуратури.

Щодо підстав для прийняття керівником органу прокуратури такого рішення, то до них відносять резонансні та багатоепізодні злочини; суспільна значимість, складність та великий обсяг роботи у кримінальному провадженні; велику за масштабом територію злочинної діяльності, необхідність перевірки багатьох версій, необхідність здійснення у мінімальні строки значної кількості процесуальних дій, місце проведення досудового розслідування віддалене від місця постійної дислокації слідчого та процесуального керівника і наявна потреба у залученні до їх складу прокурорів місцевих прокуратур за місцем вчинення кримінального правопорушення; наявність складних та багатоепізодних проваджень, значного розміру матеріальної шкоди, завданої потерпілому або державі, декількох обвинувачених або організованої групи тощо.

На жаль, на практиці вказані обставини не завжди беруть до уваги і відбувається створення групи прокурорів практично у всіх кримінальних провадженнях. У такий спосіб керівники органу прокуратури вирішують проблему заміни процесуального керівника через надмірне навантаження або інші обставини. Однак фактично відбувається перепокладання діяльності з керівництва досудовим розслідуванням між членами групи прокурорів, у якій цю діяльність здійснює лише один прокурор. Інші прокурори, визначені у складі групи є «технічними», страхують основного прокурора. Унаслідок цього група прокурорів створена та діє суто формально без чіткого визначення для кожного з її учасників напряму роботи, відповідальності за її результат. Тож кримінальний процесуальний інститут, що передбачений як виняток, застосовують як правило.

Група прокурорів у кримінальному провадженні – це організаційно-управлінська та процесуальна єдність прокурорів щодо реалізації ними повноважень у конкретному кримінальному провадженні під керівництвом старшого прокурора групи, що створена керівником органу прокуратури з

метою здійснення процесуального керівництва досудовим розслідуванням, нагляду за додержанням законів органами правопорядку, а також підтримання публічного обвинувачення в суді.

Група прокурорів може складатися від двох до п'яти (а то і більше) прокурорів у залежності від складності кримінального провадження.

Керівнику органу прокуратури при визначенні якісного складу групи прокурорів необхідно враховувати рівень кваліфікації, досвід роботи у кримінальних провадженнях про злочини певної категорії, той напрям досудового розслідування, у якому відповідний прокурор діє найефективніше, психологічну сумісність один з одним і навички взаємодії.

У кожного прокурора групи повинні бути визначені обов'язки. Так, на старшого прокурора групи прокурорів покладається загальна організація роботи групи, розподіл обов'язків між прокурорами групи і доведення до кожного з них відповідних завдань, забезпечення доступу членів групи до накопиченої інформації, організації обміну необхідною інформацією, а також контроль за своєчасним і повним виконанням прокурорами групи покладених на них завдань (обов'язків). Старший прокурор групи прокурорів має повноваження щодо керівництва діями інших прокурорів цієї групи з метою загального управління і організації роботи групи для забезпечення швидкого та ефективного досудового розслідування кримінального провадження і його судового розгляду.

Прокурор, залучений до групи прокурорів з процесуального керівництва конкретним кримінальним провадженням, не втрачає своєї процесуальної самостійності, проте його дії повинні відбуватися в рамках дорученої ділянки роботи старшим групи прокурорів.

Рішення керівника відповідного органу прокуратури про визначення прокурора чи групи прокурорів у конкретному кримінальному провадженні є процесуальним і має бути винесено у формі постанови. Таку правову позицію сформулювала колегія суддів Першої судової палати Касаційного кримінального суду. Кримінальний процесуальний

закон не містить вимоги про те, що постанова керівника відповідного органу прокуратури про визначення прокурора чи групи прокурорів у конкретному кримінальному провадженні в обов'язковому порядку має бути надана суду разом з обвинувальним актом чи під час судового розгляду. Проте, згідно з положеннями ч. 2 ст. 92 КПК України обов'язок доказування належності та допустимості доказів покладено на сторону, що їх подає, а відповідно до ст. 94 КПК України обов'язок оцінки доказів з точки зору їх допустимості покладено на суд.

Список використаних джерел:

1. Конституція України: чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 2 січ. 2020 р. (офіц. текст). К.: Паливода А.В., 2020. 72 с.
2. Кримінальний процесуальний кодекс України: чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 6 квіт. 2020 р.: (ОФІЦ. ТЕКСТ) К.: Паливода А.В. 2020. 420 с.
3. Кримінальний процес: Підручник/ [О.В. Капліна, О.Г. Шило, В.М. Трофименко та ін.]; за заг.ред. О.В. Капліної, О.Г. Шило. Харків: Право, 2018. 584 с.
4. Положення про порядок ведення Єдиного реєстру досудових розслідувань, порядок його формування та ведення, затверджений наказом Офісу Генерального Прокурора 20 червня 2020 р. № 298. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0680-16#Text>
5. Чухвичев Д.В. Законодательная техника: Учебное пособие. М.: Юнити-Дана, 2012. С. 181.